

Men Emanuel lod sig ikke længer føre bag Lyset. Han var i den sidste Tid bleven nøjeseende indtil Mistænksomhed, og han saae hurtigt, at det ikke var nogen Feberpatient, men en død-drukken Mand, der laa derhenne under Dynevaaret og forgæves søgte at overvinde Søvnens og løfte Øjelaagene.

Han rejste sig op. Hans Sind var i Oprør. Med harmdirrende Stemme sagde han:

„Hør, nu vil jeg sige jer noget begge to! ... Tag jer nu iagt! Ogsaa vor Langmodighed har en Grænse, og dersom I bliver ved at misbruge vor Overbærenhed, saadan som I i den sidste Tid har gjort, saa maa det være forbi imellem os. Saa maa det offentlige Fattigvæsen for Fremtiden tage sig af jer. Har du forstaaet det, Svend?“

Det sledske Udtryk i Svends Ansigt var pludselig forsvundet; den store Pandeknude trak sig dybere ned over Øjet, og hans tykke Mund bredte sig i et onskabsfuldt Smil.

„Aa, saa slemt gaar det vel heller ikke til,“ sagde han kry, mens han dog endnu af gammel Vane blev ved at gnide sig over Armen. „I veed vist nok, hvortil I kan bruge os Fattigfolk — haa!“

„Hvad mener du? Hvad skal det sige?“ spurgte Emanuel.

„Hvad jeg mener? ... Aa, saa meget taabelig er jeg da heller ikke, at jeg ikke veed, hvordan det gaar med Folk, der kommer paa Fattigkassen. De maa nok undvære deres Stemmeret, har jeg hørt sige, ... og det forholder sig vist rigtig nok.“

„Nu ... men hvad mener du med alt det?“

„Jeg mener barestens, at I kan vist nok lide at faa fat i vores Stemmer, ... ellers gik I vel ikke og kisselinkede saa meget for vos, tænker jeg. I veed vistnok, at paa Valgdagen gælder en Fattigmand lige saa meget som en Lensbaron! ... Jo, jo, den har I regnet godt nok ud!“

Emanuel stod maalløs.

Dette var altsaa disse Menneskers Opfattelse af Menighedens store Velgørenhedsværk! Paa saadanne Folk havde han bortødslet sine Kærlighedsgerninger, for disse Umennesker havde